

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yougoslavie

Međunarodni
krivični sud za
bivšu Jugoslaviju

SAŽETAK PRESUDE

(isključivo za medije. Nije službeni dokument)

PRETRESNO VIJEĆE

Haag, 15. mart 2006

SAŽETAK PRESUDE DONESENE U PREDMETU TUŽILAC PROTIV

ENVERA HADŽIHASANOVIĆA I AMIRA KUBURE

U prilogu se nalazi sažetak presude kojeg je pročitao sudija Antonetti:

Pretno vijeće II, sekcija B, sastalo se danas kako bi izreklo presudu u predmetu *Tužilac protiv Envera Hadžihasanovića i Amira Kubure*.

Na današnjem zasjedanju Vijeće će, odnosno ja, iznijeti sažetak svojih konstatacija i zaključaka. Jedini mjerodavni prikaz konstatacija, zaključaka i obrazloženja Vijeća nalazi se u pisanoj presudi, čije će se kopije staviti na raspolaganje stranama i javnosti tek sutra iz razloga vezanih prvenstveno za zavođenje, umnožavanje i uvezivanje dokumenta. Presuda ima preko 750 stranica i preko 5000 fusnota.

Kao prvo Vijeće će podsjetiti na istorijat postupka (I), nakon toga će navesti činjenice koje se u optužnici stavljaju na teret optuženom Enveru Hadžihasanoviću i optuženom Amiru Kuburi (II). Nakon što podsjeti na podatke o optuženima i njihovim funkcijama (III), Vijeće će navesti načela na kojima se zasniva odgovornost nadređenog (IV). Vijeće će potom ispitati funkciju Amira Kubure kao komandanta (V). I konačno, prije no što se osvrne na svaku tačku optužnice (VIII), Vijeće će sažeti svoju analizu iz presude fenomena mudžahedina, njihove uloge u krivičnim djelima koja se optuženima stavljaju na teret, kao i odnosa mudžahedina s Armijom Republike Bosne i Hercegovine (ABiH) (VI). Na koncu će Vijeće iznijeti dispozitiv (VIII).

I. Istorijat postupka

Postupak protiv optuženih Envera Hadžihasanovića i Amira Kubure započeo je 2. decembra 2003., a završio 15. jula 2005. Tokom suđenja Vijeće je saslušalo 172 svjedoka i u spis uvrstilo 33 pisane izjave svjedoka na osnovu pravila 92bis Pravilnika, kao i 3 stipulacije, odnosno sporazuma strana. Sveukupno je u spis tokom suđenja uvršteno 2949 dokaznih predmeta, a zapisnik ima preko 20000 stranica.

II. Činjenice na kojima je zasnovana optužnica

Tužilac tvrdi da je tokom 1993. godine, pa sve do 18. marta 1994., Armija Bosne i Hercegovine (ABiH) učestvovala u oružanom sukobu protiv Hrvatskog vijeća obrane (HVO) u srednjoj Bosni, konkretno u opštinama Travnik, Zenica, Bugojno, Kakanj i Vareš. Tužilac tvrdi da su jedinice potčinjene 3. korpusu, među kojima je bila i 7. brigada pod komandom optuženog Kubure, napadale gradove i sela u kojima su pretežno živjeli bosanski Hrvati. Usljed tih napada civili bosanski Hrvati u prvom redu, no takođe i civili bosanski Srbi, bili su žrtve hotimičnog lišavanja života i nanošenja teških povreda.

Tužilac, između ostalog, tvrdi da su bosanski Hrvati i Srbi bili protivpravno zatvarani ili na drugi način bivali zatočeni na mjestima pod kontrolom jedinica potčinjenih optuženima.

Adresa na Internetu: <http://www.un.org/icty/index-b.html>
Outreach program

Jevrema Grujića 11, 11000 Beograd, Srbija i Crna Gora
Tel.: +381 11 2660 322 Fax: +381 11 2669 362

Tokom zatočeništva bili su žrtve tjelesnog i duševnog zlostavljanja. Za uslove zatočeništva bili su prije svega karakteristični pretrpanost prostora, nedostatak higijene i zdravstvene njege, kao i uskraćivanje zadovoljenja osnovnih životnih potreba poput adekvatne prehrane, vode i odjeće.

Osim toga, tužilac navodi da su jedinice potčinjene optuženima pljačkale i uništavale imovinu bosanskih Hrvata i Srba bez ikakvog vojnog opravdanja. Pored toga, tvrdi da su i vjerski objekti, mjesta i ustanove bosanskih Hrvata uništavani ili na drugi način oštećivani ili oskrvnjivani.

Tužilac navodi da su optuženi znali ili je bilo razloga da znaju da se njihovi potčinjeni spremaju počinuti krivična djela ili su ih već počinili, a optuženi nisu preduzeli potrebne i razumne mjere da te radnje spriječe ili da kazne njihove počinioce.

Tvrdi se da su tim propustima optuženi krivično odgovorni za: ubistvo i okrutno postupanje, odnosno kršenje zakona i običaja ratovanja, kažnjivo po članovima 3 i 7(3) Statuta i sankcionisano članom 3(1)(a) Ženevskih konvencija; bezobzirno razaranje gradova i naselja koje nije opravdano vojnom nuždom, odnosno kršenje zakona i običaja ratovanja, kažnjivo po članovima 3(b) i 7(3) Statuta; pljačkanje javne ili privatne imovine, odnosno kršenje zakona i običaja ratovanja, kažnjivo po članovima 3(e) i 7(3) Statuta; i uništavanje ili hotimično nanošenje štete ustanovama namijenjenim religiji, odnosno kršenje zakona i običaja ratovanja, kažnjivo po članovima 3(d) i 7(3) Statuta.

III. Optuženi

1. Enver Hadžihasanović:

Početak mjeseca aprila 1992., nakon što je napustio JNA, optuženi Hadžihasanović je stupio u Teritorijalnu odbranu (TO) Republike Bosne i Hercegovine. Dana 1. septembra 1992. Sefer Halilović, načelnik Glavnog štaba ABiH, imenovao je Envera Hadžihasanovića na položaj načelnika štaba 1. korpusa ABiH. U okviru nastojanja da se iz Zenice konsoliduju i organizuju jedinice u srednjoj Bosni Sefer Halilović ga je sredinom novembra 1992. imenovao za komandanta 3. korpusa. Optuženi Hadžihasanović obavljao je tu funkciju do 1. novembra 1993., kada ga je predsjednik Republike Bosne i Hercegovine, Alija Izetbegović, imenovao na položaj načelnika i zamjenika komandanta Štaba Vrhovne komande ABiH.

2. Amir Kubura

Tokom 1992. godine optuženi Amir Kubura pridružio se ABiH nakon što je napustio JNA. Dana 11. decembra 1992. postavljen je na dužnost pomoćnika načelnika štaba za operativno-nastavne poslove 7. muslimanske brdske brigade (7. brigada) 3. korpusa ABiH. Dana 12. marta 1993. Sefer Halilović ga je imenovao na položaj načelnika štaba i zamjenika komandanta 7. brigade. Dana 6. augusta 1993. Rasim Delić, komandant Štaba Vrhovne komande ABiH, imenovao ga je za komandanta 7. brigade. Tu funkciju je obavljao do 16. marta 1994., kada je imenovan za komandanta 1. muslimanske brdske brigade 1. korpusa ABiH.

IV. Odgovornost hijerarhijski nadređenog

Vijeće podsjeća na važnost koju međunarodno humanitarno pravo pridaje ulozi komandanta u oružanim sukobima. Ta uloga smatra se ključnom za ispravnu primjenu Ženevskih konvencija. Komandanti, na temelju njima povjerenih ovlaštenja, mogu vršiti kontrolu nad svojim vojnicima i njihovim naoružanjem. Međutim, krivična odgovornost nadređenog u smislu člana 7(3) Statuta Međunarodnog suda nije neograničena. Komandant se može smatrati krivično odgovornim samo ako se steknu tri uslova. Prvo, on mora u predmetno vrijeme vršiti efektivnu kontrolu nad osobama za koje se sumnja da su počinile

nedozvoljene radnje. Drugo, mora znati ili barem imati razloga da zna da su se njegovi potčinjeni spremali da počinu neko krivično djelo ili da su ga počinili. Treće, nužno je da nadređeni nije preduzeo neophodne i razumne mjere da spriječi ili kazni ta krivična djela. Osim toga, Vijeće podsjeća da se odgovornost nadređenog temelji na njegovoj materijalnoj mogućnosti da spriječi ili kazni nedozvoljene radnje, a ne samo na temelju njegovog službenog položaja komandanta.

V. Amir Kubura na dužnosti komandanta

Vijeće konstatuje da je 12. marta 1993. optuženi Amir Kubura imenovan na položaj načelnika štaba i pomoćnika komandanta 7. brigade, dok je Asim Koričić imenovan za komandanta 7. brigade. Dana 6. augusta 1993. Amir Kubura je naslijedio Asima Koričića na zvaničnom položaju komandanta 7. brigade. Sudije su razmotrile pitanje da li je optuženi Kubura djelovao u svojstvu komandanta 7. brigade i prije no što je 6. augusta 1993. zvanično imenovan na taj položaj.

Iz izvedenih dokaza može se zaključiti da je Asim Koričić, imenovan 12. marta 1993. na položaj komandanta 7. brigade, napustio Bosnu i Hercegovinu oko 12. aprila 1993., te da nakon tog datuma više nije obavljao svoje dužnosti. Na osnovu prije svega analize naredenja izdatih u odsustvu Asima Koričića, Vijeće zaključuje da je optuženi Kubura bio *de facto* komandant 7. brigade, i to najkasnije od 12. aprila 1993. Komandovao je svim jedinicama 7. brigade, uključujući i organ bezbjednosti i vojnu policiju 7. brigade.

VI. Mudžahedini

Više postupaka vođenih pred ovim Međunarodnim sudom odvijali su se u kontekstu oružanog sukoba između ABiH i HVO-a u srednjoj Bosni tokom 1992. i 1993. godine. Međutim, ovaj predmet je prvi koji se bavi pitanjem prisustva stranih muslimanskih boraca ili mudžahedina u srednjoj Bosni tokom 1992. i 1993. godine, kao i njihovom subordinacijom u okviru ABiH, i to konkretno 3. korpusu i 7. brigadi tokom 1993. godine.

Kao što slijedi iz izvedenih dokaza, strani mudžahedini počeli su stizati u srednju Bosnu u drugoj polovici 1992. godine s ciljem da pomognu svojoj "muslimanskoj braći" u borbi protiv srpskog agresora. Dolazili su prvenstveno iz zemalja Magreba, te Bliskog i Srednjeg istoka. Strani mudžahedini znatno su se razlikovali od domaćeg stanovništva, i to ne samo po svom fizičkom izgledu i jeziku, nego i po svojim metodama u borbi. Na početku, strani mudžahedini su lokalnom muslimanskom stanovništvu dostavljali živežne namirnice i druge osnovne životne potrepštine. Kada je izbio sukob između ABiH i HVO-a, oni su se na strani ABiH uključili u borbene akcije protiv HVO-a.

Kako je bila lišena osnovnih životnih potrepština, većina muslimanskog stanovništva bila je zahvalna na pomoći koju su donosili strani mudžahedini. Strani mudžahedini aktivno su se angažovali na vrbovanju mladića među lokalnim stanovništvom nudeći im vojnu obuku, uniforme i oružje. Na taj se način lokalno stanovništvo priključivalo stranim mudžahedinima i stvaralo lokalne mudžahedine. Imitirali su strance u načinu odjevanja i ponašanja, tako da je katkada bilo teško te dvije grupe razlikovati. Upravo zbog tog razloga Vijeće u presudi koristi termin mudžahedini kako bi opisalo strance iz arapskih zemalja, no isto tako i lokalne muslimane koji su se priključili jedinicama mudžahedina.

Prvi logor za obuku mudžahedina nalazio se u Poljanicama, uz selo Mehurići koje se nalazi u dolini Bile u opštini Travnik. Grupa mudžahedina koja se tamo organizovala sastojala se kako od mudžahedina iz arapskih zemalja, tako i od lokalnih ljudi. Među lokalnim bosanskim stanovništvom bilo je i bivših pripadnika muslimanskih snaga iz Travnika i vojnika koji su *de jure* pripadali jedinicama 3. korpusa, konkretno 7. i 306. brigadi.

Mudžahedini iz logora za obuku u Poljanicama takođe su se organizovali u gradovima Zenici i Travniku, a u drugoj polovici 1993. godine i u mjestu Orašac koje se takođe nalazi u dolini Bile.

Vijeće je razmatralo pitanje da li je ta grupa Mudžahedina bila potčinjena optuženima. U tu svrhu, Vijeće pravi razliku između dva vremenska perioda: s jedne strane perioda koji je prethodio stvaranju nezavisnog odreda mudžahedina, zvanog “*El Mudžahid*”, osnovanog 13. augusta 1993., a s druge strane perioda koji je slijedio nakon osnivanja odreda “*El Mudžahid*”.

Vijeće je zaključilo da tokom mjeseci koji su prethodili osnivanju odreda “*El Mudžahid*” strani mudžahedini, organizovani u logoru u Poljanicama, nisu zvanično pripadali ni 3. korpusu niti 7. brigadi ABiH. Dakle, tužilac nije van svake razumne sumnje dokazao da su se strani mudžahedini zvanično priključili ABiH i da su *de jure* bili potčinjeni optuženima Enveru Hadžihasanoviću i Amiru Kuburi.

Međutim, što se tiče “lokalnih” mudžahedina, Vijeće zaključuje da su neki među njima *de jure* pripadali jedinicama 3. korpusa. Isto vrijedi i za pripadnike 7. brigade i 306. brigade koji su napustili vlastite jedinice kako bi se priključili mudžahedinima u Poljanicama, kao na primjer Ramo Durmiš.

Vijeće je analiziralo konkretne odnose između mudžahedina i 3. korpusa u jednom dijelu presude dugom stotinjak stranica. U ovom sažetku Vijeće se mora ograničiti na iznošenje najvažnijih elemenata te analize:

Vijeće konstatuje da postoje važni indiciji koji upućuju na subordinaciju mudžahedina optuženima prije 13. augusta 1993. Iz iskaza koje je saslušalo Vijeće i, prije svega, iz dokumenata uvrštenih u spis slijedi da je ABiH održavala tijesne veze sa stranim mudžahedinima, i to od njihovog dolaska u srednju Bosnu tokom 1992. godine. Primjer za to su zajednički vođene borbe. U Karauli i Visokom 1992., na planini Zmajevac sredinom aprila 1993. ili u dolini Bile u junu 1993. mudžahedini su se borili na strani ABiH protiv srpskih i hrvatskih snaga u Bosni.

Međutim, Vijeće nije moglo utvrditi da su optuženi Hadžihasanović ili optuženi Kubura mudžahedinima upućivali naređenja i da su ta naređenja izvršavana. Osim toga, među nekih 3000 dokumenata koje je Vijeće analiziralo nema nijednog borbenog izvještaja upućenog od strane mudžahedina optuženima, kao nijednog dokumenta iz kojeg bi slijedilo da su mudžahedini bili odgovorni optuženima. S druge strane, u svojim borbenim izvještajima komandanti jedinica 3. korpusa često su se bunili na nedisciplinovano ponašanje mudžahedina u zajedničkim borbenim akcijama. Vijeće takođe primjećuje da se prije 13. augusta 1993. u ratnim dnevnicima 3. korpusa mudžahedini jedva i pominju.

Što se, konkretno, tiče odnosa između mudžahedina i brigada 3. korpusa, dokazi ne upućuju na postojanje tijesnih veza između mudžahedina i 306. brigade. Osim toga, detaljnom analizom eventualnih veza između mudžahedina i 7. brigade ne može se utvrditi van svake razumne sumnje da su mudžahedini bili pod efektivnom kontrolom komande 7. brigade.

Prvenstveno zbog tih razloga Vijeće nije moglo van svake razumne sumnje zaključiti da su mudžahedini bili pod efektivnom kontrolom optuženih prije osnivanja odreda “*El Mudžahid*” 13. augusta 1993.

No, 13. augusta 1993. Rasim Delić, tadašnji komandant Glavnog štaba ABiH, izdao je naređenje o osnivanju odreda “*El Mudžahid*”. Tim naređenjem bilo je predviđeno da će odred “*El Mudžahid*” djelovati u zoni odgovornosti 3. korpusa i da će se sastojati od stranih dobrovoljaca prisutnih na tom području. Na osnovu tog naređenja mudžahedini organizovani u logoru Poljanice službeno su uključeni u redove 3. korpusa.

Osim toga, Vijeće je zaključilo da je od 13. augusta 1993. optuženi Hažihasanović imao efektivnu kontrolu nad mudžahedinima. On im je upućivao borbene zapovijedi koje su mudžahedini izvršavali. Na osnovu tih zapovijedi mudžahedini su učestvovali u borbenim operacijama s jedinicama 3. korpusa, konkretno na području Viteza u septembru i oktobru 1993. Isto tako, od 13. augusta 1993. odred "El Mudžahid" pojavljuje se i u ratnim dnevnicima 3. korpusa.

VII. Zaključci u vezi s činjenicama za koje se tereti i individualnom krivičnom odgovornošću optuženih

A. Tačka 1: ubistva

1. Dusina, tačka 1: ubistvo (optuženi Hadžihasanović)

(u vezi s ubistvom Zvonka Rajića)

Usljed oružanog sukoba između HVO-a i ABiH u srednjoj Bosni početkom 1993. godine, 2. bataljon 7. brigade učestvovao je ujutro 26. januara 1993. u borbama u Dusini u dolini Lašve. Oko 5 ili 6 sati ujutro 7. brigada zauzela je selo Dusinu i zarobila civilno hrvatsko stanovništvo, kao i nekoliko pripadnika HVO-a.

No, u zaseoku Brdo, koji se nalazi u blizini Dusine, jedna grupa vojnika HVO-a, kojom je komandovao Zvonko Rajić, nastavila je napadima 7. brigade pružati otpor. Kako bi ih prisilili na predaju, vojnici 7. brigade zaprijetili su da će pobiti zarobljene civile. Zbog tih prijetnji jedinica Zvonka Rajića se predala. Na osnovu dokaza u spisu, Zvonko Rajić je pokušao pobjeći, što je izazvalo otvaranje vatre od strane pripadnika 7. brigade. Jedan od vojnika 7. brigade izvukao je svoj automatski pištolj i hladno je s više hitaca ubio Zvonka Rajića koji ga je ranjen preklinjao.

(u vezi s ubistvom Nike Kegelja, Stipe Kegelja, Vinka Kegelja, Pere Ljubičića, Augustina Radoša i Vojislava Stanišića)

U isto vrijeme, 7. brigada je držala oko 45 zarobljenika u jednoj kući u Dusini. Jedan svjedok je ispričao kako je Vehid Subotić, pripadnik 7. brigade, naredio da se pogube šestorica od tih zarobljenika. Tog dana su u Dusini rafalnim hicima pogubljeni petorica zarobljenih pripadnika HVO-a i jedan srpski civil.

Vijeće stoga zaključuje da su Zvonko Rajić, kao i petorica drugih pripadnika HVO-a i jedan srpski civil, koji nisu aktivno sudjelovali u borbama, pogubljeni 26. januara 1993. u Dusini od strane pripadnika 7. brigade. (Žrtve su Zvonko Rajić, Niko Kegelj, Stipo Kegelj, Vinko Kegelj, Pero Ljubičić, Augustin Radoš i Vojislav Stanišić.)

Što se tiče individualne odgovornosti optuženog Hadžihasanovića za to krivično djelo, Vijeće ocjenjuje da je optuženi Hadžihasanović bio obaviješten o navodima u vezi s masakrom od 26. januara 1993. Vijeće konstatuje da iz dokaznih predmeta u spisu slijedi da je 3. korpus u skladu s članom 41 Uputstva za rad službi vojne bezbjednosti u oružanim snagama Republike Bosne i Hercegovine o tome obavijestio dežurnog sudiju Okružnog vojnog suda u Zenici, koji je u skladu s članom 156 Zakona o krivičnom postupku koji je tada bio na snazi pokrenuo istragu. Stoga se optuženi Hadžihasanović, budući da je slučaj prosljedio nadležnim pravosudnim organima, ne može smatrati krivičnom odgovornim zbog toga što nije preduzeo nužne mjere da kazni za krivična djela počinjena 26. januara 1993. u Dusini.

2. Miletići (tačka 1, ubistvo)

(u vezi s ubistvom Franje Pavlovića, Tihomira Pavlovića, Vlade Pavlovića i Ante Petrovića)

Dana 24. aprila 1993. ranjen je jedan arapski mudžahedin u blizini Miletića, malog sela u dolini Bile u opštini Travnik. Nako toga je dvanaestak stranih mudžahedina i 20 do 30 lokalnih mudžahedina napalo selo Miletići. Upozoreni od strane svojih susjeda Muslimana da dolaze mudžahedini, seljani Hrvati, uplašeni za svoje živote, sklonili su se u kuću Stipe Pavlovića. Dok su mudžahedini pokušavali silom ući u kuću, Stipo Pavlović je ubio jednog od njih. Mudžahedini su uzvratili tako što su ispalili granatu na kuću i ubili Stipu Pavlovića, a sve seljane Hrvate, kao i troje Muslimana iz Miletića, zarobili i odveli u pravcu logora Poljanice. Međutim, četvorica vojno sposobnih hrvatskih civila (Franjo Pavlović, Tihomir Pavlović, Vlado Pavlović i Anto Petrović) bili su primorani ostati u selu. Viđeni su kako kleče s rukama vezanim na leđima.

Nakon pregovora, koje je komanda 1. bataljona 306. brigade stacionirane u Mehurićima vodila s mudžahedinima, zarobljenici su iste večeri pušteni na slobodu.

Idućeg dana, 25. aprila 1993., pronađeni su unakaženi i krvlju prekriveni leševi četvorice Hrvata. Ruke su im još uvijek bile zavezane na leđima. Četvorici Hrvata bili su prerezani vratovi, a krv im je bila sakupljena u jednoj posudi.

S obzirom na tok događaja, Vijeće je uvjereno da su četvoricu Hrvata ubili strani i lokalni mudžahedini iz logora u Poljanicama. Vijeće nije vidjelo nijedan dokaz koji bi upućivao na to da su pripadnici 306. ili 7. brigade učestvovali u tom zločinu. Budući da mudžahedini s bazom u logoru u Poljanicama u aprilu 1993. nisu bili pod efektivnom kontrolom optuženog Hadžihasanovića i optuženog Kubure, optuženi se ne mogu smatrati krivično odgovornima za ubistvo četvorice Hrvata u Miletićima.

3. Maline (tačka 1, ubistvo)

(u vezi s ubistvom 24 Hrvata)

Dana 8. juna 1993. selo Maline, smješteno u dolini Bile, napale su snage 1. bataljona 306. brigade. Nakon što je selo zauzeto, zarobljeni hrvatski civili i vojnici HVO-a okupljeni su u centru sela.

Oko 10 sati ujutro u Maline je stigla jedna jedinica vojne policije 306. brigade. Prema tezi odbrane, ovi policajci trebali su evakuisati i zaštititi civile u selima koja je zauzela ABiH. Dok su ranjenici ostali gdje su bili, policajci su oko 200 osoba, među kojima su bili civili i vojnici HVO-a, odveli u pravcu Mehurića. Komandant 306. brigade je odobrio da se ranjene smjesti u kamion kako bi ih se odvezlo do Mehurića. Iznenada je u selo Maline upalo više mudžahedina. Uprkos zabrani komandanta 306. brigade da se približe, mudžahedini su preuzeli kontrolu nad kamionom i odvezli se otevši osmoricu ranjenih i pokazujući gestama da će ih zaklati.

Što se tiče 200 seljana na putu prema Mehurićima pod pratnjom vojnih policajaca 306. brigade, njih su u blizini mudžahedinskog logora u Poljanicama presreli zamaskirani i naoružani strani i lokalni mudžahedini. Izdvojili su 20 vojno sposobnih Hrvata, kao i jednu mladu ženu koja je na rukavu nosila oznaku Crvenog križa. Mudžahedini su te zarobljenike odveli u pravcu Bikoša koji se nalaze između Malina i Mehurića.

Prema riječima svjedoka, ranjenici u kamionu koje su oteli mudžahedini odvedeni su u pravcu Bikoša. Nedaleko tog mjesta bili su prisiljeni izaći iz kamiona i nastaviti put pješice. Na tom mjestu pridružila im se kolona sa 20 muškaraca i jednom mladom ženom. Kretali su se spuštajući glava, zajedno i pod nadzorom oko 10 stranih i lokalnih mudžahedina. Iznenada je jednog od zarobljenika uhvatio napad epilepsije i on je počeo vikati. U tom trenutku mudžahedini su zapucali u zarobljenike, isprva rafalnom vatrom iz mitraljeza, a potom pojedinačnim hicima. Jedan od svjedoka koji je preživio masakr izjavio je da se

sakrio pod tijelo jednog od ubijenih zarobljenika kako bi se zaštitio od hitaca. Svjedočio je kako je vidio mudžahedine da ubijaju Hrvate pojedinačnim hicima u glavu.

Vijeće konstatuje da su 8. juna 1993. dvadeset i trojica Hrvata i jedna mlada žena pogubljeni kod Bikoša nakon što su bili zarobljeni. Što se tiče počinitelja masakra, Vijeće zaključuje da su to bili strani i lokalni mudžahedini iz logora u Poljanicama koji 8. juna 1993. nisu bili pod efektivnom kontrolom 3. korpusa i 7. brigade. Osim toga, Vijeće se nije uvjerilo da su pripadnici 306. brigade ili 7. brigade učestvovali u masakru. Stoga Vijeće ocjenjuje da se optužene ne može smatrati krivično odgovornima za ubistva počinjena u Malinama.

B. Tačka 3 i 4: Ubistvo i okrutno postupanje (krivična djela vezana za zatočenje)

1. Muzička škola u Zenici: (u vezi s krivičnim djelima počinjenim u Muzičkoj školi u Zenici)

Iz dokaza izvedenih pred Vijećem slijedi da su pripadnici 7. brigade držali u zatočeništvu u Muzičkoj školi muškarce civile bosanske Hrvate i Srbe, kao i pripadnike HVO-a, i to u tri navrata: prvi put nakon borbi u Dusini krajem januara 1993.; drugi put nakon borbi na području Zenice, Viteza i Busovače u drugoj polovici aprila 1993.; treći put nakon izbijanja sukoba u Kaknju u junu 1993.

Vijeće zaključuje da su zarobljenici u Muzičkoj školi, koji nisu aktivno učestvovali u neprijateljstvima, bili žrtve okrutnog postupanja koje su pripadnici 7. brigade vršili od 26. januara 1993. do 20. augusta 1993. ili 20. septembra 1993., i to u vidu fizičkog i duševnog zlostavljanja, te od mjeseca aprila do juna 1993., u vidu uslova zatočenja. Vijeće prima na znanje da je tokom tog perioda više od stotinu zatočenika bilo zatvoreno u Muzičkoj školi. Vijeće je saslušalo desetak zatočenika koji su opisali nasilje koje su morali trpjeti. Vijeće u svojoj presudi detaljno opisuje zlostavljanja koja su pretrpjele žrtve, no zbog kratkoće vremena danas se mora ograničiti na riječi tek jednog svjedoka. Taj svjedok je ispričavao kako su tokom noći zatočenici bili jedan po jedan iz svojih ćelija odvođeni na sprat Muzičke škole i kako su, uz ugašena svjetla, morali prolaziti kroz špalir vojnika koji su ih tukli drvenim drškama lopata. Isti je svjedok izjavio da je u jednoj prilici neki vojni policajac naredio jednom ocu da tuče svojeg mentalno bolesnog sina. Kada je otac to odbio, jedan drugi zatočenik bio je primoran izvršiti to naređenje. Svjedok je ispričao da su mu jednim drugom prilikom polomili ruke dok je od udaraca štitio glavu. Isti svjedok opisao je da zatočenici nisu dobivali dovoljno hrane, a hrana se uglavnom sastojala od pljesnivog kruha. Samo tri ili četiri daske bile su predviđene da bi na njih legli. Drugi svjedoci su isto tako potvrdili da im je bilo uskraćeno korištenje adekvatnih sanitarnih čvorova i medicinska pomoć.

Vijeće se van svake razumne sumnje uvjerilo da je od 8. maja 1993. optuženi Hadžihasanović imao na raspolaganju alarmantne informacije o tome da njegovi potčinjeni u Muzičkoj školi u Zenici nad zatočenicima vrše fizičko i duševno nasilje koje predstavlja okrutno postupanje. S druge strane, Vijeće ocjenjuje da optuženi Hadžihasanović nije imao saznanja o lošim uslovima koji su vladali u Muzičkoj školi. Utvrđeno je da optuženi Hadžihasanović nije ispunio obavezu koju je imao kao hijerarhijski nadređeno lice da preduzme odgovarajuće nužne i razumne mjere kako bi spriječio ili kaznio ovakva krivična djela. Doista, optuženi Hadžihasanović nije uložio stvarne napore da pokrene odgovarajuću istragu na osnovu optužbi u vezi s okrutnim postupanjem iako bi mu takva istraga bila omogućila da otkrije identitet odgovornih za ta zlostavljanja. Osim toga, on nije ispunio svoju obavezu da preduzme sve odgovarajuće mjere kako bi okončao zlostavljanja koja su njegovi potčinjeni vršili nad zatočenicima. On nije ispunio niti svoju obavezu da kazni vojnike koji bi, da je pokrenuo istragu, eventualno bili identifikovani kao odgovorni za zlostavljanja ili da preduzme mjere kako bi oni bili kažnjeni. I konačno, time što nije kaznio počinioca izvršenih krivičnih djela, optuženi Hadžihasanović nije ispunio svoju

zadaću da spriječi daljnja vršenja krivičnog djela okrutog postupanja nad zarobljenicima zatočenim u Muzičkoj školi.

S druge strane, Vijeće ocjenjuje da tužilac nije dokazao van svake razumne sumnje da je optuženi Amir Kubura raspolagao saznanjima o krivičnim djelima koja su njegovi potčinjeni vršili u Muzičkoj školi u Zenici budući da nije imao nikakve informacije o tamošnjim događajima.

2. Kasarna bivše JNA u Travniku

Na temelju dokaza uvedenih u sudski spis, Pretresno vijeće je konstatovalo da su civili, bosanski Hrvati i bosanski Srbi, kao i pripadnici HVO-a, zatvarani u podrum kasarne bivše JNA u Travniku od maja do oktobra 1993. godine.

Pretresno vijeće zaključuje da je van svake razumne sumnje utvrđeno da su u tom periodu ti zatočenici, osobe koje nisu aktivno učestvovali u neprijateljstvima, bili žrtve okrutnog postupanja kojem su ih izlagali pripadnici vojne policije 17. brigade. Iz iskaza svjedoka vidi se da su stražari kasarne, ponekad i u više navrata i tokom više sati, tukli zatočenike udarajući ih pesnicama, raznim predmetima i nogama. Jedan svjedok je, na primjer, opisao kako su ga, već prve noći provedene u zatočeništvu, trojica ili četvorica vojnika tako žestoko premlatili da se onesvijestio. To isto mu se dešavalo tokom narednih 50 dana, tako da i dan danas pati od posljedica zlostavljanja koja je pretrpio dok je bio zatočen u kasarni. Jedan drugi svjedok izjavio je da su do njega dopirali krici i jauci drugih zatočenika, kao i zvukovi koje su proizvodili udarci stražara. Pretresno vijeće zaključuje da radnje počinjene nad zatočenicima u kasarni bivše JNA predstavljaju djela okrutnog postupanja.

Međutim, i dalje na temelju usvojenih dokazanih predmeta, Pretresno vijeće ocjenjuje da tužilac nije van svake razumne sumnje dokazao da je optuženi Enver Hadžihasanović znao za okrutno postupanje njegovih potčinjenih u kasarni bivše JNA u Travniku, budući da nije bio obaviješten o pomenutim činjenicama.

3. Osnovna škola u Mehurićima i kovačnica u Mehurićima:

Pretresno vijeće konstatuje da je nekih 250 civila, bosanskih Hrvata i otprilike 20 do 30 vojnika iz redova HVO-a, 306. brigada zatočila u osnovnoj školi u Mehurićima i u kovačnici u Mehurićima, i to u dva navrata: dana 6. juna 1993. godine, nakon sporadičnih okršaja u Velikoj Bukovici i u Ričicama, te 8. juna 1993. godine, nakon što je ponovo izbio sukob između HVO-a i ABiH u Malinama. U osnovnoj školi u Mehurićima stražu je držao i školom upravljao 1. bataljon 306. brigade.

Tužilac nije dokazao van svake razumne sumnje da su hrvatski civili zatvoreni u osnovnoj školi u Mehurićima bili žrtve teških fizičkih zlostavljanja i uslova zatočenja koji predstavljaju okrutno postupanje. Za razliku od njih, osobe zatočene u kovačnici u Mehurićima, većinom pripadnici HVO-a, jesu bile žrtve premlaćivanja od strane pripadnika 1. bataljona 306. brigade. Što se uslova zatočenja tiče, jedan svjedok izjavio je da je u ćeliji bio sa još 10 do 15 zatočenika. Bili su natrpani u toliko skučen prostor, dimenzija dva sa tri metra, da nisu mogli da spavaju. Jedini izvor svjetlosti u ćeliji bio je zagrađen, tako da su zatvorenici bili u potpunoj tami. Prvih dana zatočeništva u kovačnici, voda i hrana praktično im nisu bili davani. Nakon toga, zatočenici u kovačnici s vremena na vrijeme dobili bi jednu konzervu i jedan kruh da podijele među sobom. Takve uslove zatočenja morali su da trpe tokom otprilike mjesec dana. Pokazano je da im je sve to bilo uskraćeno namjerno, a ne iz nužde. Nema nikakve sumnje, po mišljenju Pretresnog vijeća, da postupci kojima su bili izloženi zatočenici u kovačnici, osobe koje nisu direktno učestvovali u neprijateljstvima, predstavljaju djelo okrutnog postupanja.

Međutim, Pretresno vijeće ocjenjuje da nije dokazano van svake razumne sumnje da je optuženi Enver Hadžihasanović znao za okrutno postupanje njegovih potčinjenih u kovačnici u Mehurićima budući da nije bio obaviješten o pomenutim činjenicama.

4. Motel Sretno

Pretresno vijeće konstatuje da je 18. maja 1993. godine, u trenutku kada su HVO i ABiH upravo potpisali sporazum o prekidu vatre, došlo do novih incidenata između ovih dviju oružanih snaga u Kaknju. Nakon zasjede HVO-a u kojoj je zarobljeno više vojnih policajaca 7. brigade, pripadnici vojne policije 7. brigade i lokalni vojnici 3. bataljona 7. brigade zarobili su 16 civila, bosanskih Hrvata i bosanskih Srba. Tih 16 Hrvata i Srba zatočeno je u Motelu *Sretno* u kojem je bio stacioniran 3. bataljon 7. brigade.

Pretresno vijeće zaključuje da je van svake razumne sumnje utvrđeno da je tih 16 osoba koje su 18. maja 1993. godine odvedene u Motel *Sretno*, a koje nisu aktivno učestvovala u neprijateljstvima, bilo izloženo višestrukom premlaćivanju do narednog dana, 19. maja 1993. ujutro, kada su puštene na slobodu. U prvoj etapi, podvrgnuti su saslušavanju popraćenom udarcima nogu s čizmama, pušćanim kundacima i pesnicama. U drugoj etapi, zatočenici su bili primorani da udaraju jedni druge, a u trećoj etapi morali su proći kroz špalir vojnika koji su ih udarali pušćanim kundacima. Jedan svjedok je ispričao kako se nije podigao i kako je izgubio svijest nakon što je zadobio više od desetine udaraca palicom po glavi. U četvrtoj i posljednjoj etapi, zatočenici su morali proturiti glave kroz rešetke ćelije, pa su ih tako udarali drvenim motkama. Iz dokaza se vidi da su usled ovih brutalnih postupaka, nekim od žrtava bila polomljena rebra, pomjereni bubrezi ili oštećen kičmeni stub. Pretresno vijeće se uvjerilo da su među počiniocima ovih zlostavljanja bili i vojnici 3. bataljona 7. brigade.

Dokazano je van svake razumne sumnje da je jedan bosanski Srbin isto tako bio izložen teškom fizičkom zlostavljanju od 18. do 21. juna 1993., ali nije utvrđeno da su ga izvršili pripadnici 3. bataljona 7. brigade.

Pretresno vijeće je mišljenja da je optuženi Hadžihasanović znao za zlostavljanja koja su njegovi potčinjeni počinili u Motelu *Sretno* dana 18. i 19. maja 1993. godine. Međutim, Pretresno vijeće smatra da tužilac nije, kako je to morao učiniti, dokazao da je optuženi Hadžihasanović počinio propuste u odnosu na optužbe vezane za Motel *Sretno*, što znači da nije dokazao da optuženi Hadžihasanović nije preduzeo nikakve mjere. Tužilac nije iznio nijedan jedini dokaz dovoljne dokazne vrijednosti koji bi potvrdio da optuženi Hadžihasanović nije preduzeo kaznene mjere za krivična djela počinjena u Motelu *Sretno*.

Što se optuženog Kubure tiče, Pretresno vijeće nije se uvjerilo van svake razumne sumnje da je on znao za krivična djela koja su njegovi potčinjeni izvršili u Motelu *Sretno*, budući da nije bio obaviješten o pomenutim činjenicama.

5. Zatočenički objekti u Bugojnu

U julu 1993. godine, izbio je sukob između HVO-a i ABiH u Bugojnu. Dana 24. jula 1993., stotinjak vojnika iz redova HVO-a i otprilike 150 civila zarobljeno je od strane vojnika 307. brigade u gradu Bugojnu. Većina njih prebačena je u nekoliko zatočeničkih objekata koji su pobrojani u optužnici, odnosno u Salon namještaja *Slavonija*, u samostan u Bugojnu, u Gimnaziju, u Osnovnu školu *Vojin Paleksić*, na stadion fudbalskog kluba *Iskra* i u *BH Banku*. Pretresno vijeće primjećuje da su među zatvorenim civilima bile i porodice i maloljetna lica.

Pretresno vijeće smatra da je, osim u slučaju zatočeničkog objekta poznatog kao *BH Banka*, van svake razumne sumnje utvrđeno da su zatočenici zatvoreni u svakom od ovih zatočeničkih objekata, osobe koje nisu direktno učestvovala u neprijateljstvima, bili žrtve okrutnog postupanja. Predočeni dokazi omogućili su da se utvrdi da su uslovi zatočenja bili

loši i neadekvatni: da je, kako u kojem centru, hrane ili bilo malo ili je uopšte nije bilo ili je bila neadekvatna, da je pristup sanitarijama bio ograničen bez valjanog razloga, ili da ga uopšte nije bilo, da su uslovi smještaja bili ili loši ili nikakvi, da su zatočeničke prostorije bile bez osvjetljenja ili previše male u odnosu na broj u njima zatočenih osoba. Nadalje, iz predočenih dokaza vidi se da su zatvorenici u više navrata tokom zatočenja bili podvrgnuti fizičkom nasilju. Krajem jula ili početkom augusta 1993. godine, više zatočenika, među kojima je bio i Mario Zrno, ratni zarobljenik, izvedeno je iz samostana u Bugojnu i izloženo teškom fizičkom zlostavljanju. Mario Zrno nije preživio ovo premlaćivanje. U noći 5. augusta 1993. godine, pet ili šest zatočenika, među kojima je bio i Mladen Havranek, ratni zarobljenik, žestoko su premlaćeni na spratu Salona namještaja *Slavonija*. Više svjedoka ispričalo je da su iz ćelije u podrumu čuli kako Mladen Havranek urla i moli da prekinu da ga tuku. Nakon premlaćivanja koja je pretrpio, Mladen Havranek nije više mogao da hoda, pa su ga odveli do ćelije u podrumu. Mladen Havranek je te iste noći podlegao povredama. Pretresno vijeće ocjenjuje da su krivična djela ubistva nad Marijom Zrnom i Mladenom Havranekom utvrđena van svake razumne sumnje.

Pretresno vijeće zaključuje da je pokazano da je okrutno postupanje kojem su bili podvrgnuti zatočenici u već pomenutim zatočeničkim objektima bilo djelo pripadnika 307. brigade. Međutim, Pretresno vijeće ocjenjuje da nije utvrđeno da su oni koji su zlostavljali zatočenike izvedene iz samostana u Bugojnu i oni koji su izvršili ubistvo Marija Zrna pripadali 307. brigadi, niti da su stražari iz 307. brigade, koji su se nalazili na licu mjesta, mogli spriječiti izvršenje ovih krivičnih djela.

Odbrana optuženog Hadžihasanovića tvrdi da je umiješanost Ratnog predsjedništva Bugojna u rad zatočeničkih objekata uspostavljenih u Bugojnu imala za posljedicu uticaj na komandovanje Envera Hadžihasanovića Operativnom grupom *Zapad* i 307. brigadom. Pretresno vijeće primjećuje da je 3. korpus *de facto* bio instanca nadležna da odlučuje o zarobljavanju, pritvaranju i premještaju zarobljenika u zatočeničke centre uspostavljene u Bugojnu. Iako je postojala koordinacija između civilnih i vojnih vlasti u svrhu regulisanja izvjesnih aspekata njihovog rada, mišljenje Pretresnog vijeća je da je odgovornost za zarobljenike bila u potpunosti na 3. korpusu.

Predočeni dokazi omogućili su da se van svake razumne sumnje ustanovi da je već od 18. augusta 1993. godine optuženi Hadžihasanović znao na osnovu jednog izvještaja u vezi sa krivičnim djelima okrutnog postupanja da je pet ili šest ratnih zarobljenika bilo zlostavljano, a da je jedan od njih, Mladen Havranek, ubijen u Salonu namještaja *Slavonija*. Saznanja kojima je počevši od tog datuma raspolagao nisu mu, međutim, dozvoljavala da zaključi da su njegovi potčinjeni počinili i druga djela zlostavljanja prije 18. augusta 1993. godine niti da su uslovi zatočenja bili loši.

Pretresno vijeće zaključuje da je utvrđeno da se optuženi Hadžihasanović, uprkos tome što je znao da je šest ratnih zarobljenika bilo zlostavljano u Salonu namještaja *Slavonija*, a jedan od njih i ubijen, zadovoljio preduzimanjem disciplinskih mjera kako bi kaznio počinioce ovih krivičnih djela. Pretresno vijeće ocjenjuje da time što nije preduzeo odgovarajuće mjere, koje su se nametale u ovom konkretnom slučaju, optuženi nije ispunio svoju obavezu da preduzme mjere u cilju sprječavanja zlostavljanja počinjenih nakon 18. augusta 1993. godine u Salonu namještaja *Slavonija*, u školi *Vojin Paleksić*, u Gimnaziji i na stadionu fudbalskog kluba *Iskra*.

6. Logor u Orašcu

Kao što smo već pomenuli, odred „*El Mudžahid*“ inkorporisan je u ABiH u augustu 1993. godine. Ta jedinica raspolagala je logorom u Orašcu. Dokazi su omogućili da se utvrdi da su, nakon što je u jednoj zasjedi HVO-a poginulo više mudžahedina, a jedan od njih ranjen i zarobljen, pripadnici odreda „*El Mudžahid*“, u centru Travnik, dana 15. oktobra 1993. godine, oteli pet hrvatskih civila i odveli ih u logor u Orašcu. Posljednji zarobljenici iz tog prvog talasa otmica pušteni su na slobodu 20. oktobra 1993. godine. Dana 19. oktobra

1993. godine, pripadnici ovog odreda oteli su još pet civila, pripadnika hrvatske i srpske zajednice u Travniku. Nekoliko dana kasnije, oslobodili su jednog zarobljenika, potom još dvojicu 6. novembra 1993., a posljednjeg zarobljenika, koji je u predmetno vreme bio maloljetan, oslobodili su otprilike 7. decembra 1993. godine.

Pretno vijeće zaključuje da nije utvrđeno van svake razumne sumnje da su osobe zarobljene u prvom talasu otmica bile izložene okrutnom postupanju. Za razliku od njih, na osnovu predočenih dokaza je utvrđeno da su osobe zarobljene u drugom talasu otmica, a koje nisu direktno učestvovala u neprijateljstvima, bile žrtve teških fizičkih i duševnih zlostavljanja kojima su ih podvrgli pripadnici odreda „*El Mudžahid*“. Pored toga, Pretno vijeće zaključuje da je van svake razumne sumnje utvrđeno da je 21. oktobra 1993. godine, Dragan Popović, koji nije aktivno učestvovao u neprijateljstvima, pogubljen od strane pripadnika odreda „*El Mudžahid*“. Pretno vijeće primjećuje da je njegovo ubistvo bilo posebno gnusno. Dragana Popovića i još tri zarobljenika odveli su na jednu livadu na kojoj je bila iskopana jama. Pedesetak, možda čak i stotinjak vojnika iz odreda „*El Mudžahid*“ stajalo je oko jame i vikalo. Dragana Popovića su gurnuli do ruba jame, gdje je pao na bok pošto ga je neko sapleo. Potom je jedan vojnik pokušao da mu odrubi glavu sjekirom, a pošto mu to nije polazilo za rukom, morao ga je dokrajčiti jedan drugi vojnik. Nakon toga, ostale zarobljenike natjerali su da ljube glavu pokojnika dok su vojnici vikali u znak slavlja.

Pretno vijeće zaključuje da je van svake razumne sumnje utvrđeno da je od 20. oktobra 1993. godine, optuženi Hadžihasanović znao da su njegovi potčinjeni dan ranije oteli pet hrvatskih i srpskih civila. Isto tako, imao je razloga da zna da se ovi pripremaju da počine krivična djela zlostavljanja i ubistava otetih civila ili da su to učinili. Znao je za pokolje hrvatskih civila koje su počinili mudžahedini u Malinama i Miletićima, te za otmicu Živka Totića. Takođe je znao da mudžahedini nisu prošli nikakvu obuku iz domena najosnovnijih pravila međunarodnog humanitarnog prava. Dokazi su takođe pokazali da je 20. oktobra 1993. godine bio obaviješten o mjerama koje je do tada preduzimao Mehmed Alagić, komandant Operativne grupe *Bosanska Krajina*, u cilju razrješenja tekuće krize. On je znao da je Mehmed Alagić mudžahedinima zaprijetio da će, ne budu li oslobodili otete civile, protiv njih primijeniti silu, te da su se te prijetnje izjalovile.

Uprkos tome što je postojao stvarni rizik da će njegovi potčinjeni ponovo počiniti svoja ranija zlodjela, optuženi Hadžihasanović opredijelio se za pasivan pristup, odnosno da sa svojim potčinjenima pregovara kako bi se oslobodili oteti civili. Utvrđeno je da 3. korpus ABiH nikada nije imao namjeru da upotrijebi vojna sredstva protiv odreda „*El Mudžahid*“. Mišljenje Pretnog vijeća je da su okolnosti bile takve da je 3. korpus, od 20. oktobra 1993. godine, morao odmah primijeniti silu kao jedinu nužnu i razumnu mjeru za sprječavanje krivičnih djela počinjenih u Orašcu. Pretno vijeće zaključuje da je optuženi Hadžihasanović imao materijalne mogućnosti da interveniše upotrebom sile nad svojim potčinjenima, te da je na raspolaganju imao vrijeme potrebno da sprovede konkretne i precizne mjere za oslobađanje otetih civila.

Osim toga, Pretno vijeće smatra da je optuženi Hadžihasanović, od samog trenutka kada se odred „*El Mudžahid*“ priključio njegovim redovima, raspolagao saznanjima na osnovu kojih je mogao zaključiti da postoji stvaran i razumno predvidljiv rizik da pripadnici odreda „*El Mudžahid*“ počine krivična djela. Znao je za njihovo nasilno i opasno ponašanje. Nije se postarao da pripadnike tog odreda uputi u najosnovnija pravila pridržavanja međunarodnog humanitarnog prava. Uprkos alarmantnim informacijama, odlučio se da od odreda izvuče vojnu prednost, iako ništa nije obavezivalo 3. korpus da u borbama koristi mudžahedine. Jasno je, po mišljenju ovog Pretnog vijeća, da se time optuženi Hadžihasanović doveo u situaciju u kojoj se izložio riziku da ne bude u mogućnosti da preduzme odgovarajuće mjere koje su se kasnije nametale. Međutim, on se ne oglašava krivim zato što nije kaznio počinioce tih krivičnih djela budući da je za njih saznao tek 6. novembra 1993., u vrijeme kada je već napustio svoj položaj.

C. Tačka 5: Bezobzirno razaranje koje nije opravdano vojnom nuždom u opštinama Zenica, Travnik i Vareš

U optužnici se navodi da su u junu 1993. godine, protivpravno i bezobzirno, neopravdano vojnom nuždom, snage 3. korpusa počinile razaranja stambenih i drugih objekata i lične imovine bosanskih Hrvata i Srba u Gučoj Gori, Malinama, Šušnju, Ovnaku, Brajkovićima, Grahovčićima i Čuklama.

Međutim, na osnovu usvojenih dokaza, Pretresno vijeće konstatuje da, mada se ispostavilo da neki od stambenih i drugih objekata bosanskih Hrvata jesu bili uništeni ili oštećeni tokom borbenih dejstava u Gučoj Gori, Malinama, Šušnju, Ovnaku, Brajkovićima i Grahovčićima 8. juna 1993. godine, tužilac ipak nije van svake razumne sumnje dokazao da su ta razaranja bila velikih razmera, te da nisu bila opravdana vojnom nuždom.

Međunarodni posmatrači koji su se nalazili na licu mjesta u toku borbi, primijetili su svega nekoliko razorenih kuća ili kuća u plamenu. Ocijenili su da oštećenja nisu bila hotimična, već prouzrokovana, između ostalog, eksplozijom granata. Stoga Pretresno vijeće smatra, imajući u vidu cjelokupne dokaze da, s jedne strane, nije utvrđeno da su počinjena razaranja bila velikih razmjera, niti, s druge strane, da počinjena razaranja nisu bila opravdana vojnom nuždom. Osim toga, Pretresno vijeće primjećuje da se na osnovu usvojenih dokaza o razaranjima do kojih je došlo nakon borbenih dejstava, ne može utvrditi identitet onih koji su ta razaranja počinili, niti datumi i okolnosti u kojima su ta dobra razorena.

Stoga Vijeće konstatuje da se optuženi Hadžihasanović i optuženi Kubura ne mogu smatrati odgovornim za ovu tačku optužnice na pomenutim lokacijama.

Tužilac je takođe naveo da su u novembru 1993. godine u Varešu razaranja počinile jedinice 7. brigade.

Na osnovu dokaza, kada su 4. novembra 1993. godine, 2. i 3. bataljon 7. brigade ušli u Vareš, stanovništvo je već bilo napustilo grad. Snage HVO-a takođe su bile otišle.

Po riječima međunarodnih posmatrača koji su bili u Varešu 4. novembra 1993. godine, u gradu je vladao haos: vojnici 7. brigade pucali su u vazduh, u početku kako bi razotkrili eventualne zasjede, a potom u znak slavlja. Razbijali su prozore, provaljivali vrata, između ostalog kako bi došli do stvari koje su se nalazile u kućama i radnjama hrvatskih stanovnika Vareša; izlozi gotovo svih prodavnica u Varešu bili su razbijeni.

Stoga Pretresno vijeće smatra da su počinjena djelimična ili potpuna razaranja zgrada i kuća bila velikih razmjera. Osim toga, na osnovu dokaza može se ustanoviti da ova razaranja nisu ni na koji način bila opravdana vojnom nuždom, te da su ih vojnici 7. brigade počinili hotimično, između ostalog i radi pljačke.

Međutim, Pretresno vijeće smatra da tužilac nije van svake razumne sumnje dokazao da je optuženi Kubura znao za razaranja koja su njegovi potčinjeni počinili 4. novembra 1993. godine u Varešu budući da o tim razaranjima nije bio obaviješten.

D. Tačka 6: Pljačkanje javne ili privatne imovine u opštinama Zenica, Travnik i Vareš

Tužilac navodi da su 7. brigada i 306. brigada pljačkale stambene i druge objekte i ličnu imovinu bosanskih Hrvata i bosanskih Srba u Miletićima u aprilu 1993. godine.

Dokazi upućuju na to da pljačke jesu počinjene u Miletićima u aprilu 1993. godine. No, Pretresno vijeće konstatuje da ni jedinice 7. brigade, niti jedinice 306. brigade nisu bile prisutne u Miletićima tokom napada, te da one nisu učestvovalе u pljačkanju.

U optužnici se navodi da su snage 3. korpusa pljačkale stambene i druge objekte i ličnu imovinu bosanskih Hrvata i bosanskih Srba u Gučoj Gori, Malinama, Čuklama, Šušnju, Ovnaku, Brajkovićima i Grahovčićima u junu 1993. godine.

Dokazi ukazuju na to da su nakon borbi vođenih u junu 1993. godine, u Gučoj Gori i Malinama pljačkanje počinili pripadnici 306. brigade, u Čuklama pripadnici 7. brigade, a u Šušnju, Ovnaku, Brajkovićima i Grahovčićima pripadnici 314. brigade i 7. brigade.

Brojni svjedoci izjavili su da su konstatovali da su kuće Hrvata i Srba iz tog kraja bile pretresene, te da su vojnici ABiH trpali u kamione stvari koje su bile u tim kućama. Po povratku, stanovništvo je zateklo svoje domove demolirane. Stanovnicima gradova i sela pobrojanih u optužnici opljačkana je imovina poput kućanskih aparata, nameštaja, odjeće, automobila, hrane, stoke i građevinskog materijala.

Mišljenje Pretresnog vijeća je da su ove pljačke bile rasprostranjene i da su se ponavljale. Osim toga, Pretresno vijeće smatra da su ova dobra prisvojena hotimično i nedozvoljenim sredstvima.

Mišljenje Pretresnog vijeća je da je optuženi Hadžihasanović znao za pljačke koje su počinili njegovi potčinjeni u junu 1993. godine u Gučoj Gori, Malinama, Čuklama, Šušnju, Ovnaku, Brajkovićima i Grahovčićima. Međutim, Pretresno vijeće smatra da tužilac nije dokazao da optuženi Hadžihasanović nije preduzeo mjere u cilju sprječavanja pljački i kažnjavanja počinilaca tih pljački. Osim toga, Pretresno vijeće smatra da optuženi Hadžihasanović nije ostao ravnodušan u odnosu na problem s kojim je bio suočen u junu 1993. godine, te da se pokazao odlučnim da efikasno razriješi taj problem raspoloživim sredstvima.

Vijeće smatra da se, što se tiče pljački počinjenih u Malinama, optuženi Kubura ne može smatrati odgovornim za optužbe u vezi s Malinama budući da tužilac nije van svake razumne sumnje dokazao da se 7. brigada nalazila na licu mjesta.

Međutim, što se tiče pljački počinjenih u Šušnju, Ovnaku, Brajkovićima i Grahovčićima, mišljenje Pretresnog vijeća je da je optuženi Kubura znao za pljačke koje su počinili pripadnici vojne policije 7. brigade u junu 1993. godine, te da je dao saglasnost da opljačkane imovinu pripadnici 7. brigade međusobno podijele. Optuženi Kubura nije ispunio svoju obavezu da preduzme kaznene mjere protiv počinilaca tih krivičnih dela.

Tužilac navodi da je 7. brigada pljačkala stambene i druge objekte i ličnu imovinu bosanskih Hrvata i bosanskih Srba u Varešu u novembru 1993. godine.

Na osnovu dokaza, Pretresno vijeće konstatuje da su vojnici 7. brigade 4. novembra 1993. godine u Varešu počinili pljačke. Svi međunarodni posmatrači uočili su neobuzdano pljačkanje. Vojnici 7. brigade pljačkali su sve što su mogli naći: automobile, živežne namirnice, kućanske aparate i namještaj.

Stoga, Pretresno vijeće nimalo ne sumnja u to da su ove pljačke bile rasprostranjene i da su se ponavljale. Osim toga, Pretresno vijeće smatra da su ova dobra prisvojena hotimično i nedozvoljenim sredstvima. Iz dokaza se, između ostalog, vidi da je prisvajanje živežnih namirnica predstavljalo pitanje logistike za 7. brigadu, te da je komanda 7. brigade ta dobra organizovano prikupljala.

Pretresno vijeće se uvjerilo, van svake razumne sumnje, da je od 4. novembra 1993. godine optuženi Kubura imao saznanja o tome da njegovi potčinjeni pljačkaju u Varešu. Utvrđeno je da, time što nije kaznio one koji su pljačkali u junu 1993. godine, a za to je on znao, optuženi Kubura nije, iako je to bio dužan učiniti, spriječio pljačke počinjene u Varešu u novembru 1993. godine. Osim toga, optuženi Kubura nije, kako je to bio dužan

učiniti, preduzeo mjere protiv počinitelaca ovih krivičnih djela, već je čak organizovao podjelu opljačkanih dobara.

E. Tačka 7: Uništavanje ili hotimično nanošenje štete ustanovama namijenjenim religiji u opštini Travnik

Dokazi predloženi ovom Pretresnom vijeću ukazuju na to da su samostan u Gučoj Gori i Crkva sv. Ivana Krstitelja u Travniku oštećeni u junu 1993. godine. Uistinu, pripadnici vojne policije 306. brigade i međunarodni posmatrači konstatovali su da su u samostanu u Gučoj Gori, svetištu jednako velikog historijskog značaja za hrvatsko katoličko stanovništvo, bile uništene stele i orgulje, a freske i zidovi djelimično prekriveni natpisima na arapskom jeziku. U crkvi u Travniku konstatovana su slična razaranja i oštećenja: slike, orgulje i stakla razbijeni su ili ispreturani, a kipovi svetaca obezglavljeni.

Pretresno vijeće nimalo ne sumnja u to da nanošenje ovakvih oštećenja predstavlja skrnavljenje. Međutim, na osnovu usvojenih dokaza, počinitelji su ga mudžahedini, a kako je Pretresno vijeće konstatovalo, tužilac nije uspio da utvrdi da li su oni u to vrijeme bili potčinjeni 3. korpusu.

Vijeće će sada pročitati dispozitiv:

[Molim da ustane optuženi Enver Hadžihasanović]

I. (IX) Dispozitiv

IZ TIH RAZLOGA, VIJEĆE, na osnovu jednoglasne odluke svojih članova,

NA OSNOVU članova 23 i 24 Statuta i pravila 98ter, 101 i 102 Pravilnika,

ZASJEDAJUĆI na javnoj sjednici,

PROGLAŠAVA da optuženi Hadžihasanović u svojstvu hijerarhijski nadređenog na osnovu članova 3 i 7(3) Statuta:

TAČKA 1

- **Tačka 1: NIJE KRIV** što nije preduzeo nužne i razumne mjere kako bi spriječio ili kaznio ubistvo šestorice Hrvata i Srba u Dusini 26. januara 1993.,
- **Tačka 1: NIJE KRIV** što nije preduzeo nužne i razumne mjere kako bi spriječio ili kaznio ubistvo u Miletićima 24. aprila 1993. četvorice bosanskih Hrvata,
- **Tačka 1: NIJE KRIV** što nije preduzeo nužne i razumne mjere kako bi spriječio ili kaznio ubistvo dvadeset i trojice bosanskih Hrvata i jedne mlade djevojke, bosanske Hrvatice u Malinama 8. juna 1993.

TAČKA 2

PODSJEĆA da je Vijeće u Odluci po prijedlozima za donošenje oslobađajuće presude od 27. septembra 2004. proglasilo da optuženi Hadžihasanović:

- **Tačka 2: NIJE KRIV** što nije preduzeo nužne i razumne mjere kako bi spriječio ili kaznio djelo okrutnog postupanja izvršeno nad šestoricom bosanskih Hrvata i Srba u Dusini 26. januara 1993.
- **Tačka 2: NIJE KRIV** što nije preduzeo nužne i razumne mjere kako bi spriječio ili kaznio djelo okrutnog postupanja u Miletićima 24. aprila 1993., izvršeno nad četvoricom bosanskih Hrvata,
- **Tačka 2: NIJE KRIV** što nije preduzeo nužne i razumne mjere kako bi spriječio ili kaznio djelo okrutnog postupanja u Malinama 8. juna 1993., izvršeno nad 27 bosanskih Hrvata i jednom mladom djevojkom bosanskom Hrvaticom,

TAČKA 3

PODSJEĆA da je Vijeće u Odluci po prijedlozima za donošenje oslobađajuće presude od 27. septembra 2004. proglasilo da optuženi Hadžihasanović:

- **Tačka 3: NIJE KRIV** što nije preduzeo nužne i razumne mjere kako bi spriječio ili kaznio ubistvo jednog zatočenog Hrvata u kasarni bivše JNA u Travniku u maju 1993.,
- **Tačka 3: NIJE KRIV** što nije preduzeo nužne i razumne mjere kako bi spriječio ili kaznio ubistvo Jozе Maračićа u Muzičkoј školi u Zenici 18. juna 1993.,

Proglašava danas da optuženi Hadžihasanović:

- **Tačka 3: NIJE KRIV** što nije preduzeo nužne i razumne mjere kako bi spriječio ubistvo Mladena Havraneka u Salonu namještaja *Slavonija* u Bugojnu 5. augusta 1993.,
- **Tačka 3: JESTE KRIV** što nije preduzeo nužne i razumne mjere kako bi kaznio ubistvo Mladena Havraneka u Salonu namještaja *Slavonija* u Bugojnu 5. augusta 1993.,
- **Tačka 3: NIJE KRIV** što nije preduzeo nužne i razumne mjere kako bi spriječio ili kaznio ubistvo Marija Zrna u samostanu u Bugojnu početkom augusta 1993.,
- **Tačka 3: JESTE KRIV** što nije preduzeo nužne i razumne mjere kako bi spriječio ubistvo Dragana Popovića, izvršeno ritualnim odrubljivanjem glave u logoru Orašac 21. oktobra 1993.,
- **Tačka 3: NIJE KRIV** što nije preduzeo nužne i razumne mjere kako bi kaznio ubistvo Dragana Popovića, izvršeno ritualnim odrubljivanjem glave u logoru Orašac 21. oktobra 1993.,

Tačka 4

- **Tačka 4: JESTE KRIV** što nije preduzeo nužne i razumne mjere kako bi spriječio ili kaznio djela okrutnog postupanja u Muzičkoј školi u Zenici u periodu od 26. januara, ili približno tog datuma, do 31. oktobra 1993.,
- **Tačka 4: NIJE KRIV** što nije preduzeo nužne i razumne mjere kako bi spriječio ili kaznio djela okrutnog postupanja u kasarni bivše JNA u Travniku u periodu od mjeseca maja 1993. do otprilike 31. oktobra 1993.,
- **Tačka 4: NIJE KRIV** što nije preduzeo nužne i razumne mjere kako bi spriječio ili kaznio djela okrutnog postupanja u osnovnoj školi u Mehurićima u periodu od 6. juna, ili približno tog datuma, do najmanje 24. juna 1993.,
- **Tačka 4: NIJE KRIV** što nije preduzeo nužne i razumne mjere kako bi spriječio ili kaznio djela okrutnog postupanja u kovačnici u Mehurićima u periodu od 6. juna 1993., ili približno tog datuma, do najmanje 13. jula 1993.,
- **Tačka 4: JESTE KRIV** što nije preduzeo nužne i razumne mjere kako bi spriječio djela okrutnog postupanja u logoru Orašac u periodu od 15. oktobra do 31. oktobra 1993.,
- **Tačka 4: NIJE KRIV** što nije preduzeo nužne i razumne mjere kako bi kaznio djela okrutnog postupanja u logoru Orašac u periodu od 15. oktobra, ili približno tog datuma, do 31. oktobra 1993.,
- **Tačka 4: NIJE KRIV** što nije preduzeo nužne i razumne mjere kako bi spriječio ili kaznio djela okrutnog postupanja u Motelu *Sretno* u periodu od 15. maja, ili približno tog datuma, do najmanje 21. juna 1993.,
- **Tačka 4: JESTE KRIV** što nije preduzeo nužne i razumne mjere kako bi spriječio ili kaznio djela okrutnog postupanja u Gimnaziji u Bugojnu u periodu od 18. jula, ili približno tog datuma, do najmanje 13. oktobra 1993.,
- **Tačka 4: NIJE KRIV** što nije preduzeo nužne i razumne mjere kako bi spriječio ili kaznio djela okrutnog postupanja u samostanu u Bugojnu u periodu od 24. jula, ili približno tog datuma, do najmanje početka mjeseca augusta 1993.,

- **Tačka 4: JESTE KRIV** što nije preduzeo nužne i razumne mjere kako bi spriječio ili kaznio djela okrutnog postupanja u Salonu namještaja *Slavonija* u Bugojnu u periodu od 24. jula, ili približno tog datuma, do najmanje 18. augusta 1993.,
- **Tačka 4: JESTE KRIV** što nije preduzeo nužne i razumne mjere kako bi spriječio ili kaznio djela okrutnog postupanja na stadionu *Iskra* u Bugojnu u periodu od 30. jula, ili približno tog datuma, do 31. oktobra 1993.,
- **Tačka 4: JESTE KRIV** što nije preduzeo nužne i razumne mjere kako bi spriječio ili kaznio djela okrutnog postupanja u Osnovnoj školi *Vojin Paleksić* u periodu od 31. jula, ili približno tog datuma, do najmanje septembra 1993.,
- **Tačka 4: NIJE KRIV** što nije preduzeo nužne i razumne mjere kako bi spriječio ili kaznio djela okrutnog postupanja u *BH Banci* u Bugojnu u periodu od približno septembra 1993. do 31. oktobra 1993.,

TAČKA 5

PODSJEĆA da je Vijeće u svojoj Odluci po prijedlozima za donošenje oslobađajuće presude od 27. septembra 2004. godine primilo na znanje da se iz optužnice povlači

- **tačka 5:** kojom se optuženi Hadžihasanović tereti da nije preduzeo nužne i razumne mjere da spriječi ili kazni bezobzirno razaranje gradova i sela koje nije opravdano vojnom nuždom u januaru 1993. godine u Dusini,

TE DA JE tom prilikom proglasilo da optuženi Hadžihasanović:

- **tačka 5: NIJE KRIV** zato što nije preduzeo nužne i razumne mjere da spriječi ili kazni bezobzirno razaranje gradova i sela koje nije opravdano vojnom nuždom u aprilu 1993. godine u Miletićima,

a danas PROGLAŠAVA da optuženi Hadžihasanović:

- **tačka 5: NIJE KRIV** zato što nije preduzeo nužne i razumne mjere da spriječi ili kazni bezobzirno razaranje gradova i sela koje nije opravdano vojnom nuždom u junu 1993. godine u Gučoj Gori,
- **tačka 5: NIJE KRIV** zato što nije preduzeo nužne i razumne mjere da spriječi ili kazni bezobzirno razaranje gradova i sela koje nije opravdano vojnom nuždom u junu 1993. godine u Malinama,
- **tačka 5: NIJE KRIV** zato što nije preduzeo nužne i razumne mjere da spriječi ili kazni bezobzirno razaranje gradova i sela koje nije opravdano vojnom nuždom u junu 1993. godine u Čuklama,
- **tačka 5: NIJE KRIV** zato što nije preduzeo nužne i razumne mjere da spriječi ili kazni bezobzirno razaranje gradova i sela koje nije opravdano vojnom nuždom u junu 1993. godine u Šušnju, Ovnaku, Brajkovićima i Grahovčićima

TAČKA 6

PODSJEĆA da je Vijeće u svojoj Odluci po prijedlozima za donošenje oslobađajuće presude od 27. septembra 2004. godine, primilo na znanje da se iz optužnice povlači

- **tačka 6:** kojom se optuženi Hadžihasanović tereti da nije preduzeo nužne i razumne mjere da spriječi ili kazni za pljačke u januaru 1993. godine u Dusini;

•

a danas PROGLAŠAVA da optuženi Hadžihasanović

- **tačka 6: NIJE KRIV** zato što nije preduzeo nužne i razumne mjere da spriječi ili kazni za pljačke u aprilu 1993. godine u Miletićima,
- **tačka 6: NIJE KRIV** zato što nije preduzeo nužne i razumne mjere da spriječi ili kazni za pljačke u junu 1993. godine u Gučoj Gori,

- tačka 6: NIJE KRIV zato što nije preduzeo nužne i razumne mjere da spriječi ili kazni za pljačke u junu 1993. godine u Malinama,
- tačka 6: NIJE KRIV zato što nije preduzeo nužne i razumne mjere da spriječi ili kazni za pljačke u junu 1993. godine u Čuklama,
- tačka 6: NIJE KRIV zato što nije preduzeo nužne i razumne mjere da spriječi ili kazni za pljačke u junu 1993. godine u Šušnju, Ovnaku, Brajkovićima i Grahovčićima,

TAČKA 7

- tačka 7: NIJE KRIV zato što nije preduzeo nužne i razumne mjere da spriječi ili kazni uništavanje ili hotimično nanošenje štete ustanovama namijenjenim religiji u junu 1993. godine u Gučkoj Gori i u Travniku,

OSUĐUJE optuženog Hadžihasanovića na kaznu zatvora u trajanju od pet godina, počevši od danas, s tim da se u skladu s odredbama pravila 101(C) Pravidnika u nju uračunava vrijeme provedeno u pritvoru, odnosno ukupno 828 dana.

Izvolite sjesti.

Molim optuženog Amira Kuburu da ustane.

PROGLAŠAVA da optuženi Kubura, u svojstvu hijerarhijski nadređenog na osnovu članova 3 i 7(3) Statuta:

TAČKA 1

- tačka 1: NIJE KRIV zato što nije preduzeo nužne i razumne mjere da spriječi ili kazni ubistvo četvorice bosanskih Hrvata 24. aprila 1993. godine u Miletićima,
- tačka 1: NIJE KRIV zato što nije preduzeo nužne i razumne mjere da spriječi ili kazni ubistvo dvadeset trojice bosanskih Hrvata i jedne mlade bosanske Hrvatice 8. juna 1993. godine u Malinama,

TAČKA 2

PODSJEĆA da je Vijeće u svojoj Odluci po prijedlozima za donošenje oslobađajuće presude od 27. septembra 2004. godine, proglasilo da optuženi Kubura:

- tačka 2: NIJE KRIV zato što nije preduzeo nužne i razumne mjere da spriječi ili kazni okrutno postupanje prema četvorici bosanskih Hrvata 24. aprila 1993. godine u Miletićima,
- tačka 2: NIJE KRIV zato što nije preduzeo nužne i razumne mjere da spriječi ili kazni okrutno postupanje prema dvadeset sedmorici bosanskih Hrvata i jednoj mladoj bosanskoj Hrvatici 8. juna 1993. godine u Malinama,

TAČKA 3

PODSJEĆA da je Vijeće u svojoj Odluci po prijedlozima za donošenje oslobađajuće presude od 27. septembra 2004. godine, proglasilo da optuženi Kubura:

- tačka 3: NIJE KRIV zato što nije preduzeo nužne i razumne mjere da spriječi ili kazni ubistvo Jozе Maračićа 18. juna 1993. godine u Muzičkoj školi u Zenici,

TAČKA 4

a danas **PROGLAŠAVA** da optuženi Kubura

- tačka 4: NIJE KRIV zato što nije preduzeo nužne i razumne mjere da spriječi ili kazni okrutno postupanje u Muzičkoj školi u Zenici u periodu od 1. aprila 1993. do barem januara 1994. godine,

- **tačka 4: NIJE KRIV** zato što nije preduzeo nužne i razumne mjere da spriječi ili kazni okrutno postupanje u Motelu *Sretno* u periodu od otprilike 15. maja 1993. do barem 21. juna 1993. godine,

TAČKA 5

PODSJEĆA da je Vijeće u svojoj Odluci po prijedlozima za donošenje oslobađajuće presude od 27. septembra 2004. godine, proglasilo da optuženi Kubura:

- **tačka 5: NIJE KRIV** zato što nije preduzeo nužne i razumne mjere da spriječi ili kazni bezobzirno razaranje gradova i sela koje nije opravdano vojnom nuždom u aprilu 1993. godine u Miletićima,

a danas PROGLAŠAVA da optuženi Kubura

- **tačka 5: NIJE KRIV** zato što nije preduzeo nužne i razumne mjere da spriječi ili kazni bezobzirno razaranje gradova i sela koje nije opravdano vojnom nuždom u junu 1993. godine u Malinama,
- **tačka 5: NIJE KRIV** zato što nije preduzeo nužne i razumne mjere da spriječi ili kazni bezobzirno razaranje gradova i sela koje nije opravdano vojnom nuždom u junu 1993. godine u Šušnju, Ovnaku, Brajkovićima i Grahovčićima
- **tačka 5: NIJE KRIV** zato što nije preduzeo nužne i razumne mjere da spriječi ili kazni bezobzirno razaranje gradova i sela koje nije opravdano vojnom nuždom u novembru 1993. godine u Varešu,

TAČKA 6

danas PROGLAŠAVA da optuženi Kubura

- **tačka 6: NIJE KRIV** zato što nije preduzeo nužne i razumne mjere da spriječi ili kazni za pljačke u aprilu 1993. godine u Miletićima,
- **tačka 6: NIJE KRIV** zato što nije preduzeo nužne i razumne mjere da spriječi ili kazni za pljačke u junu 1993. godine u Malinama,
- **tačka 6: NIJE KRIV** zato što nije preduzeo nužne i razumne mjere da spriječi pljačke u junu 1993. godine u Šušnju, Ovnaku, Brajkovićima i Grahovčićima,
- **tačka 6: JESTE KRIV** zato što nije preduzeo nužne i razumne mjere da kazni za pljačke u junu 1993. godine u Šušnju, Ovnaku, Brajkovićima i Grahovčićima,
- **tačka 6: JESTE KRIV** zato što nije preduzeo nužne i razumne mjere da spriječi ili kazni za pljačke u novembru 1993. godine u Varešu,

I OSUĐUJE optuženog Kuburu na kaznu zatvora u trajanju od dvije i pol godine, počevši od danas, s tim da se u skladu s odredbama pravila 101(C) Pravidnika u nju uračunava vrijeme provedeno u pritvoru, odnosno ukupno 828 dana.

Izvolite sjesti.

Na osnovu člana 103 Pravidnika, u očekivanju da se sklopi sporazum za njihov transfer u državu u kojoj će izdržavati kaznu osuđeni ostaju pod nadzorom Međunarodnog suda.

Današnje zasjedanje je završeno.

*****

